

საქართველოს სსრ მეცნიერების ლენინური დღეები მოსკოვში

საქართველოს მეცნიერთა საზიანო დავალება.

200-მდე სამეცნიერო-კვლევითი დაწესებულება +
 18 უმაღლესი სისწავლეელი + 50 აკადემიკოსი +
 55 აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი + 700-მდე მეც-
 ნიერებთან ღოჭოკი + 4800-ზე მეტი მეცნიერებთან
 კანდიდატი = საბჭოთა ქვეყნის
 კომუნისტური პარტიის
 ლენინური ეროვნული
 პოლიტიკის გამარჯვებას!

ნ.ხ. ჯ. ლოლუაძე

ენიანეკი

3 (1316)
თებერი 1969
ცემის 46-ე
ნი 20 პპპ.

ფეხსაცმელი, როგორღაც ფეხი არ ჩაბიჯათ

ფეხსაცმელი პირველი მოთხოვნის საგანია, მაგრამ კარგი ხარისხის პირველი მოთხოვნისთანავე როდი მოგვიდის!

ყველამ იცის, რომ ყველა სახის ფეხსაცმელი ორ ჯგუფად იყოფა: მარჯვენა (Правый), ანუ ჩვენებური და მარცხენა (Левый), ანუ იმპორტული.

ჩვენებურ ფეხსაცმელს, ჩვენში დარჩეს და, (სამწუხაროდ, მართლა ჩვენში რჩება და სხვაგან ცხვირი არ გამოეყოფა) ნაკლებად ეტანებიან, რადგან მუშტარი მუშტერი კი არ არის!

იმპორტულზე კი, თუმცა სული მიგდის, მაგრამ ზოგში „ფეხი არ ჩადის“ და ზოგზეც ხელი არ მიგიწვდება.

რა დასაძლია და, ჩვენებურ ფეხსაცმელს, დახლქვეშ არავინ მალავს — უნდა და დახვავებული მალაზიების ვიტრინებსა და თაროებზე. შენ ოღონდ იყიდე!

ზოგიერთი მალაზიის საქონელუცოდინარი, „საქონელმცოდნე“ თავზე და ფეხზე ხელაღებით იღებს უხარისხო და უვარგის საქონელს. არის შემთხვევები, როცა მყიდველი უკან აბრუნებს ერთი ჩაცმით ლანჩამძვრალ ან პირდაღებულ ფეხსაცმელს და სანამ არ გამომიცვლით, აქედან ფეხს არ მოვიცვლიო, — ჯიუტად გაიძახის.

გულზე ხელს ღავიდებთ ფეხზე — ფეხს და ვიტყვი, რომ საქონელბრუნვის ნაცვლად, ამ ბოლო დროს, საგრძნობლად გაიზარდა „საქონელდაბრუნება“ ფეხსაცმლის მალაზიებში.

ამასწინათ, ფეხსაცმლის ხარისხსა და ფეხსაცმლით ვაჭრობაზე „ნიანგმა“ საკმაოდ ვრცელი კრიტიკული წერილი მიიღო. ერთმა მომხმარებელმა დახეულ-დაღრეცილი ცალი ტუფლიც კი გამოგვიგზავნა. სულ ორჯერ ჩავიცი და, ნახე, ნიანგო, რა სანახავიაო!

ნიანგიც ადგა და ნახა, მაგრამ რა ნახა:

შედიხართ თბილფეხსაცმელვაჭრობის № 2 მალაზიაში (გამგე გ. გოდერიძე). შესვლამდე, ალბათ, ჩაუჭყიანებულ, ყოვლად უგემოვნოდ „გაფორმებული“ ვიტრინების შეხედვასაც მოასწრებთ. დარწმუნებული ხართ, რომ შემოგვეგებებათ თავაზიანი ღიმილი და, რაც მთავარია, ხარისხიანი ფეხსაცმელი. თქვენ კი იქ, ხარისხიანის ნაცვლად, უხარისხო საქონელი გვხვდება და... არადამაკმაყოფილებელია თვით მალა-

ზიის გამგის თავაზიანობის ხარისხიც ასეთივე სურათია თბილფეხსაცმელვაჭრობის № 30 მალაზიაშიც, იმ განსხვავებით, რომ აქ გამგის ნაცვლად უფროსი გამყიდველი ბ. ხაიმაშვილია ჩვენი მასპინძელი.

ბუნებრივია, მკითხველს ასეთი კითხვა დაებადა: რაში გამოიხატება ფეხსაცმლის უხარისხობა?

ყველა წვრილმანის ჩამოთვლა შორს წაგვიყვანდა, მაგრამ, სამწუხაროდ ყველა ეს წვრილმანი ერთად აღებული, ძალიან დიდ მსხვილმანად იქცევა. მაგალითად, საყოფაცხოვრებო მომსახურების სამინისტროს ბათუმის ფეხსაცმლის ინდკერვის სახელოსნოს უფროსი ამხ. სერგო მინასიანს მიაჩნია, რომ სულ ერთია: რა მასალას სად და რაში იხმარს. სერგოს რომ ჰკითხოთ, ქსოვილი, რომელიც ლეიბის საპირედაც კი არ გამოდგება ზედგამოჭრილია ფეხსაცმლის სარჩულად და სხვა მრავალი...

აბა რა ფასი უნდა ჰქონდეს ამ თანამედროვე მექანიკური გამომშვებულ ჯღანებს?

არანაკლებ „საინტერესო“ სურათი გვხვდება ბათუმის ახალი ფეხსაცმლის კერვისა და შეკეთების მექანიზირებულ — სახელოსნოში (ნეტავი, ფეხი მოგვტეხბოდა და იქ არ შეგუსულიყავით!).

გამგე ამხ. ა. ჩახავა ასე გვესაუბრება: ეს საქმე ჩემი საქმე არ არის! როგორ, ფეხსაცმელს საქირო ვიზაც უნდა ჰქონდეს?

პატივცემულო გამგე, რისი გამგე ხართ, თუ ის ვერ გაგიგიათ, რომ ფეხსაცმელს უნდა ჰქონდეს თავისი მარკა: სად შეიკერა იგი, რა ზომისაა; უნდა ჰქონდეს არტიკული და, რაც მთავარია, ფასი?

— რა ღირს? — ვეკითხებით ჩახავას ერთ-ერთ მზა ფეხსაცმელზე.

— ასე, 28-30 მანეთი. — დაფიქრების შემდეგ დაუფიქრებლად გვპასუხობს იგი.

სხვათაშორის, ზემოაღნიშნულ საკითხში საკმაოდ სცოდავენ თბილისის № 1 სასწავლო-საწარმო დაწესებულება, სინთეტური ნაწარმის ფაბრიკა, საცალო წარმოების კომბინატი და სხვა დაე, კარგად ახსოვდეს ამ საქმის მესვეურებს, რომ მალაზიის ხარისხიანი ფეხსაცმლის დამზადება და გაყიდვა ფეხზე დასაკიდებელი საქმე არ არის!

სანდალა მუხამბეზილი.

ნ.ბ. მ. აბაშვილი

— ამ მხინჯ ფეხსაცმელს კიდეც ფეხების დამახინჯება უნდა?!

— რაა, კაცო, ამ სიმალეა კოჩი?!
— თქვენ რომ სახლში ცოლისთვის ფეხსაცმელი გაგატანათ, იმისი ქუსლის ზომას.

— რამ დაშალა ეს ფეხსაცმელი?
— სულ ოთხჯერს ბრალია: ისე მავრა ურთავს I ხარისხის გეჰელს, რომ ვეღარ შეღებს.

სოფელი დონიერია, თუ კაცი...

თბილისიდან მალრანამდე ეყოფოდა კაცს წასაკითხავად ის მრავალფურცლიანი საჩივარი, რომელიც მალრანადან თბილისამდე მოიტანა ფოსტამ.

ასი თვალი გამოვიბი, ასი ყური გამოვისხი და გავფრინდი...
 „წაიკითხეთ გავით „კომუნისტის“ 1968 წლის 8 აგვისტოს ნომერი“ — გვირჩევნენ წერილების ავტორები. მეც ავიღე და წაიკითხე.
 „...სამეტის რაიონის მალრანის კოლმეურნეობის თავმჯდომარე ვისერგი ნახუცრიშვილი იმდენად გათამამდა, რომ 1961-1962 წლებში გაშენებული 18,8 ჰექტარი ვენახი 1967 წლისათვის მსხმოიარობაში არ უჩვენა და აღნიშნული ფართობიდან მიღებული მოსავლით ხელოვნურად გაზარდა ყურძნის საშუალო მოსავლიანობა 56 ცენტნერიდან 88 ცენტნერამდე“.

აი, მესმის ხელოვნურობის ხელოვნების დონემდე აყვანის ნიშნები!
 „სოფელს რომ მიუახლოვდებით, მარცხნივ გაიხედეთ!“ — გვაფრთხილებდა „ნიანგის“ რედაქციაში შემოსული წერილი... შევფიქრიანიდი, რაიმე უსაშველოს არ გადავეყარო-მეთქი. თავი გაუბედავად მოვიღრიცი მარცხნივ. ჩარბეებულ ნარგავებს შორის ღრმა ხნულეებია გავლებული, თვით ხეხილის ძირებს კი მუტა მიწაც არა აქვთ მიყრილი. აი, მეხი კი დავაყარე ასეთ მოვლა-პატრონობას!

„სოფელში ყველა სახლი კულტურულად არის მოწყობილი, კულტურის სახლის გარდა“. — განაგრძობენ წერილის ავტორები. მართლაც, ამას თუ კულტურის სახლი ჰქვია. იატაკმორყეულ, ჰერჩაქამებულ და კედლებზე შემოტყევებულ კლუბში ქუდი რომ შეუღდო კაცს, არ შევა.

„მალრანის ნიადაგი უხვმოსავლიანია, თუ თესლში ადამიანის შრომის ოფლსაც გავურევთ“. ამ ქარავმის ამოსახსნელად ზვრებსა და ყანებში გავიარე. ავ თვალს არ დავინახევა აქაური ვენახები, პურისა და სიმინდის მობიბინე ყანები, მაგრამ ერთგან უცებ პირკატა შეცა: ჩემს წინ 15 ჰექტარი ნაბურალი თუ ნაბალახარი შიშველი მიწა გადაიშალა. უმალ წერილი რუკასავით მოვიმარჯვე: „გორგილების სიმინდის ყანის გასწვრივ 15 ჰექტარზე დათესილი ხორბალი სარეველად ამოვიდა და უღლეური პური ქვეშ მოიყოლა. თავმჯდომარემ „ყანა“ გათიბა და ბალახი მთიბველებს გაუყო“.

„შარშანდელი საზამთრო მოიკითხეთ!“ — ორმაგი ძახლის ნიშნით გაჰყვირის წერილი. მოვიკითხე. მაუწყეს: 1968 წელს სასურსათო ბაღიეულის (საზამთროს) ნათესზე დავხარჯეთ 523 მანეთი. მიწამ კი 523 კაპიკის ნაყოფიც არ დავგებინათ. უპირო ყოფილა ზოგიერთი მიწა, მიწა კი დაეყარე ამისთანა მიწასო — თავებს იწყევლიდა თურმე თავმჯდომარე.

სოფლის მტვრიან შარავზაზე ოფლად გავხიოქული დედაკაცი შემომეღეთა.

— შეილო, წელს 1 აგვისტომდე 153 მანეთი გამოვიმუშავეთ დაქმდულ მარე კი მიუბნება. კოლმეურნეობის წევრი არა ხარო? წისქვილის აშენებისათვის, როგორც ყველა წევრს, მეც გამოვინენს 10 მანეთს წისქვილით სარგებლობა კი ამიკრძალეს. თავმჯდომარემ სახლში სინათლეს გადამიტრა, შენი ქმარი სოფელს გაეცა და სინათლეს ისედაც თავი არ გამოგეყოფათო. განა, მალრანაში ანთებული სინათლე თიანეთში გაუნათებს ჩემს ქმარს?!

ჩამოცხა, სუნთქვა გაჭირდა. ვიდრე წყაროს მოვიკითხავდი, წერილში ჩავიხიდე, იქნებ წყალზე იყოს ნათქვამი რამე-მეთქი. აქ ასეთ ამოცანას წავაწყდი:

სოფელში დიდი ხანია დაიწყეს სასმელი წყალსადენის მშენებლობა, რომელიც 1969 წელს უნდა დამთავრდეს. ამოცანა გვეკითხება: როდის გადასცემენ წყალს საექსპლუატაციოდ, თუ მის მშენებლობაზე სულ გამოყოფილია 63.070 მანეთი, ხოლო აქედან 2 წლის განმავლობაში, დღემდე დახარჯულია მხოლოდ 29.772 მანეთი? წესით ამ ამოცანის გადაწყვეტაზე სოფლის თავაკებმა უნდა იმტვირონ თავი. ჩვენს შეკითხვაზე, ქელებზე-სათვის რატომ ჰყიდის კოლმეურნეობა ძროხებს, თავმჯდომარემ გულახდილად და ხელგაშლილად ბრძანა: ხალხს ჰირში უნდა დახმარება, ჩემო ძმარო!

მამხილებელ წერილში კიდევ ის ეწერა, რომ 1967 წელს სახელმწიფო ბანკიდან გამოტანილი 2.500 მანეთი დღემდე სალაროს შემოსავალში არ იყო გატარებული და სხვა.

ის იყო, სოფლიდან წამოსვლას ვაპირებდი, რომ ვისერგამ აღშფოთებით მითხრა:

— ვაებატონები, რომლებიც მე მიჩივიან, სოფლიდან გაქცეულები არიან და მათ ნათქვამს ყურს ნუ უგდებთო.

პატრეცემული ვისერგი! ვისაც არგეთ, ისინი, ცხადია, თქვენზე ცუდს არ იტყვიან, მაგრამ ვისაც ერგეთ თავმჯდომარედ, მათ შორის ზოგიერთები თქვენს მაგ განცხადებაზე ამბობენ: ხომ გავიგონიათ, საცა არა სჯობს, გაც-ლა სჯობსო.

თქვენ რა აზრისა ბრძანდებით ამ ხალხურ სიბრძნეზე?

ბაიოზ შარინი

ნახ. გ. ფირცხალაშანი

1-69

— გუშინ თქვენმა კატლებმა მავყინა; ალბათ, სორცი იყო კველი.
 — შენ თუ ინტრიგანი არა ხარ, რა უნდა ჩვენს კატლებში სორცს?

ნახ. ჯ. ლოლუასი

— რატომ მოხსნეს ეს ტელეფონი?
 — რატომ და ფულის აღების მემს, არაჰმარს არ აკეთებდა!

ვინც მოვიდა, გაუმარჯოს!

მიმიწვია სახლში დიდიმ, (წვევლება ჰქონდა დიდი). მითხრა: „ხუთზე უნდა დავსდეთ, დროზე მოდი, თუ გაქვს რიდი!“

გახდა ექვსი... გახდა შვიდი... ნერვიულობს უკვე დიდი. არ დაედო ლოდინს ზღვარი, არ ჩანს ხალხის ნახევარი.

რვა შესრულდა — შვების ჟამი. „მეგობრებო, დავსდეთ აწი!“ ვსდებით. დგება სუფრის თავი, ხელთ უპყრია საესე ყანწი:

„მეგობრებო, ამ სასმისით სადღეგრძელო შევსვით მისი, ვინც გაგვიდო გულის კარი!!! უცებ კარზე რეკავს ზარი.“

„ვინც მოვიდა, გაუმარჯოს!“ და იგრძელებს დიდი კისერს. სათითაოდ ყველას გვაცნობს, ვდგებით, მერე ვსდებით ისევ.

„მეგობრებო, ამ სასმისით სადღეგრძელო შევსვით მისი, დღეს ჩვენს ღვინას ვინც დარაჯობს!“ „ვინც მოვიდა, გაუმარჯოს!“

„გაიცანით: მზეხა, ორდე, თეო, თომა, ცუცა, ჩოჩი... აბა, ცოტა შევმჭიდროვდეთ, აბა, ცოტა ჩაიჩოჩეთ!“

„მეგობრებო, ამ სასმისით სადღეგრძელო შევსვით მისი, ვინც ამ ოჯახს აძლევს სარჩოს!“ „ვინც მოვიდა, გაუმარჯოს!“

კვლავ გაცნობა, გამოცნობა, მოკითხვა და კოცნა უხვი, გადაჯდომა, გადმოჯდომა, ჭახატუხი, ბრახაბრუხი...

„მეგობრებო, გავისარჯოთ, ნუ დავზოგავთ სიტყვას, ენას, ამ სასმისით გაუმარჯოს...“ „ჩვენს წასვლას და თქვენს დარჩენას!“

კვირით ჩვენ და ვტოვებთ სუფრას, გულმოკლული მოგვდევს დიდი... რა ვუთხარი ისეთ სტუმარს, არაფრის რომ არ აქვს რიდი!

ბაიოზ შავირაზაშვილი

სიძეე რა მოგიტანა?

ნახ. ბ. კუციანი

— თუ ძმა ხარ, დამიღოწმე, რომ ამხელ ტყვენი დაეპყრო!

პური რვენი თარსოვისა

ვაჟა-ფშაველას გამზირის მესამე და მეშვიდე უბნები ერთიმეორეს გაჰყურებენ. გაჰყურებენ გაკვირვებულად, რადგან. მიუხედავად ხალხმრავლობისა, ამ უბნებს პურის სპეციალიზებული მაღაზია არ გააჩნიათ.

ამ საკითხზე ჯერ კიდევ ორი წლის წინათ მიემართეთ თბილქალაქეობას: — პური ჩვენი არსობისა მოგვეცე, მეუფეო, ჩვენ!

— მესამე უბნის პირველ კორპუსში მალე პურის ისეთ მაღაზიას გაეხსნათ, ჩიტის რძეში მოზღლილ შოთს გაყიდის. დიახ, დიახ, სწორედ იქ, ახლა რომ ზომა-წონის სამმართველოა მოთავსებული. იმათ მალე გავიყვანთ. კაცმა რომ თქვას, სადაც მაღაზიაა, იქ ზომა-წონის რა უნდა? პურის მაღაზიას გავხსნით ზუსტად 1968 წლის პირველ აპრილს!...

ჩვენი უბნები კვლავ იზრდებიან და ვრცელდებიან. ზომა-წონის სამმართველო უკვე წავიდა იქიდან. მის ყოფილ შენობაში ნავაგი ყრია და ახლა, როცა შიგ შევიხედოთ ხოლმე, გაკვირვებისაგან ორიკოლოზამიანი პურის ოღენა თვალები გვიხდება. ნუთუ სავაჭრო ორგანიზაციები დანაპირების დროისა და სივრცის ზომასა და წონაშიც ვერ ვერკვევიან? ერთიც არის: ყოველი წლის პირველი აპრილი ხომ მოტყუების დღეა?!

არ გვინდა, ბატონო, პირველში, დაე, ორ აპრილს იყოს!

ბ. დელინელი

ნახ. ბ. კანდელაკისა

— მოგჩანდით სტუმარი ღვთისა...
— ღვთის კი არა, სპეცინსტრატორისა, მთელი სასტუმრო თქვენს ხელშია.

ერთი გასროლით ორი კურდღელი მოკლავო, სწორედ ჩემზე იოქმება:

— აუტანელი სიციხე იდგა. ლუდი და მაცოვარში შედგმული წყალი ვერაფერს მშვედლოდა.

საღამოს ჩემს მეგობარ ავთანდილს ვეწვიე:

— მობრძანდი, მობრძანდი! — მხიარულად შემეგება დიასახლისი, — სიდედრს ჰყვარებიხარ, სწორედ ახლა უნდა გვესაძლია.

სიდედრის სიყვარულში ეჭვი შემეპარა, მაგრამ სადღის კი ჩინებული დამიხვდა. სუფრას შემოვუსხედით და მხიარული საუბარი გავაბით. ბევრი ვიმხიარულეთ, ყველაზე მეტად ბავშვების ჭიკჭიკი მხილავდა. უცერად ორივე ბავშვი ინსტიტუტურად ჩავიხუტე გულში და გამალებით დავუწვი კონცა.

— ბიჭო, რა დაგეპართა? პირველად ხედავ ჩემს შვილებს?! — ხარხარებდა ავთანდილი.

— მაპატიე, უნდა წავიდე.

— რა ეკლამა გიჩხვლითა? — იკითხა გაოცებულმა მასხინძელმა.

— სასწრაფოდ სოფელში უნდა წავიდე, ბავშვები მომენატრა...

თბილისიდან ჩემი სიდედრის სოფლამდე სულ ერთი საათის სავალია. მაგრამ იქ მისასვლელად მაინც მრავალი დაბრკოლების გადალახვაა საჭირო, საგზაო დაბრკოლებები რა სახსენებელია! ხომ მოგეხსენებათ სოფლის ჩვეულება: მიხვალ და ყველა თავს გამოჰყოფს, სიძემ რა მი გიტანაო. ერთხელ სიდედრმა ისიც კი დამრიგა, თუ გინდა შენი საცულები იყოს, ტყუილად მაინც ამოიჩარე ილღო-ში რაიმე დამაზად გახვეული და ხელცარიელი კი ნუ მოხვალო.

უცებ ერთმა აზრმა გამიელვა:

სასწრაფოდ გამოვედი გარეთ. ჩემი ეტლიანი მოტოციკლი ავამუშავე და გზას გავუღდექი. „ბავშვთა სამუაროში“ შევიარე; მს კაპიკად რაღაც სათამაშო ვყიდე და ნაცნობ გამოიდევნს დავედრიჭე:

— ოთარ, თუ ძმა ხარ, ერთი მოზრდილი უფთი მომეცი!

მან უფოქმანოდ გადმომცა ორმოცდაათიკოლოგრამიანი მაკარონის უფთი.

— ცოტა პერგამენტის ქაღალდზე გეჭნება.

ინჟინერ ველახანიანი

დაცველის საბრადგებლო სიტყვა

„...საკომეურნეო ველ-მინდვრებსა და ბაღვენახებში გვირული შრომით მოღლილი, მაგრამ თავისი ნაშრომით კმაყოფილი სოფლის ახალგაზრდობა ერთსულთვნად მიეშურებოდა კულტსახლის საკონკრეტო დარბაზისაკენ. ამ დროს საიღწიოდ გამოჩნდა გამოუსწორებელი ლოთი და ჩხუბისთავი; ხულიგნურ საქციელში არაერთგზის შემჩნეული უსაქმური ამეთვისტო კოლუა. საზოგადოების ეს ხორცმეტი ბარბაციო მიუახლოვდა კულტსახლის შესასვლელს, სადაც მას გზა გადაუღობა სოფლის მოწინავე ახალგაზრდამ — ყარამან დევიძემ, რომელსაც იმ საღამოს წესრიგის დაცვის საქმე ჰქონდა მინდობილი. დევიძემ კოლუას მოსაწვევი ბარათი მოსთხოვა. უმოსაწვევი კოლუამ უშვერი სიტყვებით გალანდა დევიძე და საკინძე ჩამოახია; ესეც არ აკმარა — წიხლი ჰკრა, კიბიდან გადააგდო, წაქცეულს ზედ დაახტა და შეუბრალებლად სცემდა. ბოროტმოქმედი შეპურობილია და უახლოეს დღეებში წარსდგება სასამართლოს წინაშე“.

ნაწუხები საბაზითო ძრონიკიდან

ახლა გთავაზობთ ამონაწერს ბოროტმოქმედ კოლუას დამცველის — ადვოკატ მაქაცარიას სიტყვიდან, რომელიც მან სასამართლო პროცესზე წარმოთქვა.

„...დაზარალებული ყარამან დევიძე, როგორც ხედავთ, ნამდვილი დევია: ას ოც კილოგრამს იწონის და პირველი თანრიგი აქვს ძალისხილში. ბრალდებული ამეთვისტო კოლუა კი, მასთან შედარებით, მართლაც რომ კოლო, რწყლია. არ იფიქროთ, ამ შედარებით გამოძიებით დადგენილი ფაქტების გაბათილებას ვაპირებდე. პირიქით, დაბეჯითებით ვადასტურებ კოლუას მიერ დევიძის სიტყვიერი და ფიზიკური შეურაცხყოფის ფაქტს.

მაშასადამე, ამეთვისტო კოლუა — ეს მოგრალი კურდღელი, რომელიც, მოწმეთა ჩვენების თანახმად, ფეხზე ძლივს იდგა, ბარბაციო მიუახლოვდა კლუბის შესასვლელს, სადაც მოსავით ამართულყო ყარამან დევიძე. დევიძემ მოსაწვევი ბარათი მოსთხოვა. კოლუამ დედა შეაგინა. დევიძე მორიდებით შეეკითხა: დედას რატომ მაგინებო. კოლუამ შეუღრინა: მოკეტე, თორემ უარესს გიზამო. დევიძე აყალმაყალს მოერიდა და დაუყვავა: ნუ ცხარობ, გიჯობს დაწყნარდე, შინ წახვიდე და მოსვენო. კოლუამ არ მოისვენა, საყელოში წედა, მოსწია და პერანგი ჭიპამდე ჩამოახია. დევიძემ ბაღლით დაფარული მუცელი ხელით დაიფარა და სახე გაუწითლდა. კოლუამ სილა გააწნა და სიწითლე მოუმატა, მაგრამ, როგორც ეს საბრალდებლო დასკვნაშია ნათქვამი, „დევიძე არც ახლა წამოგო პროვოკაციის ანკესზე“ და თავაზიანად უსაყვედურა შეურაცხმყოფელს: არ შეგშენის ასეთი საქციელიო. კოლუამ უხეშად უბიძგა და კარისაკენ დაიძრა. დევიძემ მკლავში ხელი წააგლო და შეეხვეწა: თუ ძმა ხარ, დარბაზში წესრიგი არ დაარღვიო. კოლუამ ხელი გამოსტაცა, მერე წიხლი ჰკრა და კიბიდან გადააგდო. უმაღ თვითონაც გადახტა, წაქცეულს შევიდა და დააჯდა და ცემა დაუწყო. ძლივს გამოვლიჯეს ხელიდან...“

ვექილ მაქაცარიას აღნიშნული სიტყვის შემდეგ აღარავის გაკვირვებია, სასამართლო კოლუა კი არა, გალანხეთ ყარამანი რომ ცნო დამნაშავედ.

ახია მაგ კრეტინეო, — ამბობდა ხალხი.

გურამ შარაშიძე

სატივისტოს გასაჭირი

ნახ. ს. ცინცაძისა.

ცხრათავაძეს საწარმოში
სახელი აქვს გავარდნილი:
რაც არ უნდა დაავალონ,
გააკეთებს ავთანდილი.
სიმღერის გუნდს ის ლობჯაროვს,
ის აცეკვებს ცეკვის წრესაც.
რაც მიანდეს დრამსეჟცია,
საქმე მიდის უკეთესად.
ვის საით სურს დასვენება,
ის აზუსტებს, ადგენს სიებს.
აბა, ის თუ არ გაუძღვა,
ვინ მოაწყობს ექსკურსიებს?
კონტროლიც მას აბარია,
საქმეს მისი მადლი მოსავს
და ურთიერთდახმარების
იგი მართავს საღაროსაც.
აძლევს რჩევა-დარიგებებს,
ვინც საქმეს ვერ ეუფლებს.
რვა წელია, კედლის გაზეთს
რედაქტორობს შეუცვლელად.
შაბათობაც მას მიანდეს,
სისუფთავის მოგვარებაც,
თანაც უთხრეს: „თავს გაართმევ.
შენ რად გინდა მოხმარება!“
გამოიბი ათი ხელი,
ათი თვალი, ათი ყური...
სხვაზე მეტი გვევლება,
მუშაკი ხარ აქტიური.
დგას კარებთან ცხრათავაძე,
მოწვევებულ ფიქრის მონა.
„ღარ იცის, ვით გაიჭრას
ერთი კაცი მილიონად.
...ერთს მივანდოთ ყველაფერი? —
სხვებისათვის სირცხვილია,
თორემ ხედავთ? ფანჯარაში
წარმაცები იცინიან.“

— წყლის გადასახალს რატომ არ იხდით?
— რატომ უნდა გადავიხალო? ვი ვილია, ვზეთი წყალი
არ ღამილვევია!..

ვახტანგ გორგაძელი

მთავარი
რედაქტორის
მოადგილე
გიორგი ნიშნიანიძე

სარედაქციო
კოლეგია:
ნ. დუმბაძე
(მთავარი
რედაქტორი)
ზ. გოლჭვაძე
(პ/მ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღალაშვილი,
ნ. შველიძე,
ო. ჭელიძე.

სატივისტოსა და იუმორის
ჟურნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის
პროსპექტი № 42.
თბილისი, სატირიკო-
იუმორისტული
ჟურნალი „ნიანგი“.
ბელ. რედაქტორის
99-76-69, რედ. მოადგილის
93-49-32.
საერთო განყოფილების
93-10-78.

საბ. კვ ცვ-ის გამომცემ-
ლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО
ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცვა ასაწყობად
25/11/69 წ.
ხელმოწერილია დასა-
ბეჭდად 23/11/69 წ.
ჭალალდის ზომა
70x108 1/8.
ფიზიკური ნაბეჭდი ფურ-
ცელი 1,
პირობული ნაბეჭდი ფურ-
ცელი 1,4.

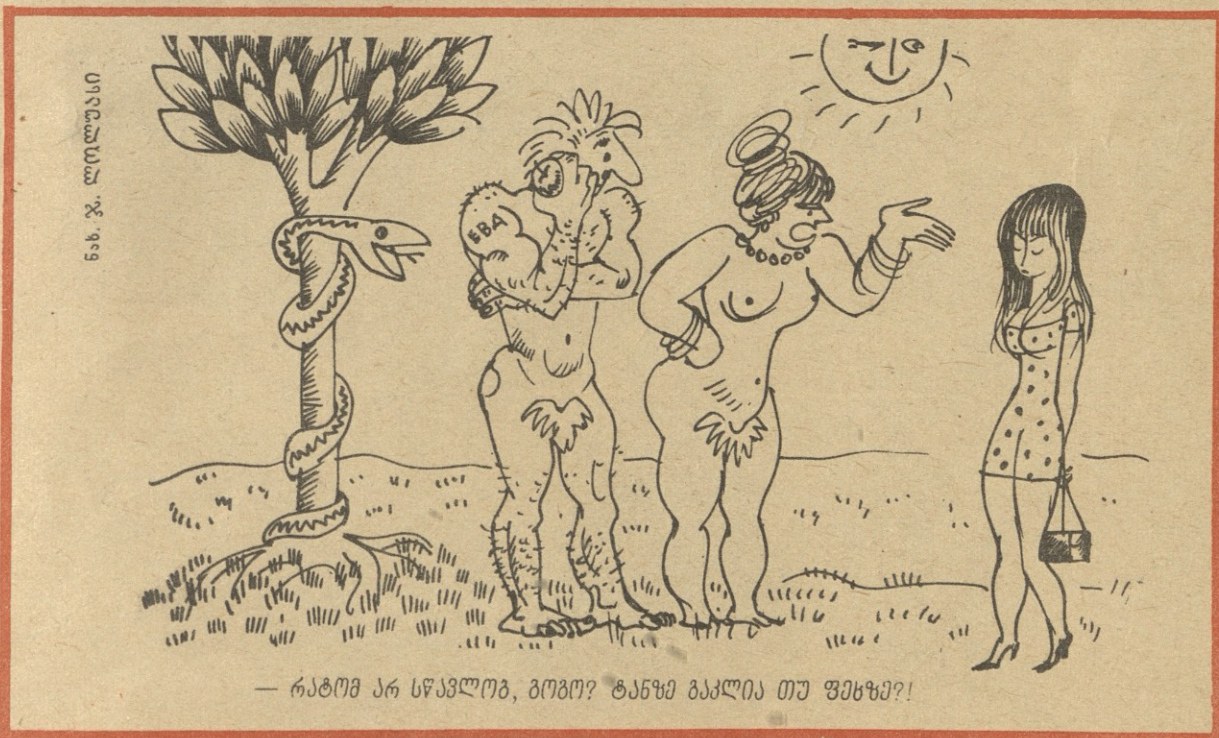
საბ. კვ ცვ-ის გამომცემ-
ლობის სტამბა,
თბილისი, ლენინის ქ.
№ 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА
ЦК КП ГРУЗИИ
ГВИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИ-
НА № 14

შეგ. № 2541.
·შ 00938.
ბირაჟი 112.000.

ს. ნუნუაძე
КОНТРОЛЬНИК
ЭКЗЕМПЛЯРОВ

— რატომ არ სწავლობ, გოგო? ტანზე გაკლია თუ ფეხზე?

კითხვა: თანამედროვე ქალში ყვე-
ლაზე უფრო რით იგრძნობა, რომ ჩვენ
აღამ და ევას შთამომავლები ვართ?
პასუხი: ჩაქმულობით.

კითხვა: როცა ექიმი ნღრბობ ხელს
არ გიმართავს, რა უნდა ჰქნა?
პასუხი: შენ უნდა გაუმართო ხელი.

კითხვა: ტაქსის მძიციველს რა და-
ნიშნულება აქვს?
პასუხი: იცოდეს მგზავრმა, ზიდმეტს
რამდენს აძლევს მძიციველს.

კითხვა: უპატიოსნოდ შეძენილი ლუქ-
მა ვის არ ადგება გულზე?
პასუხი: ვისაც გული არა აქვს.

კითხვა: „მოხალტურე“ ნოქარს რა
შემთხვევაში ინახავს გამგე?
პასუხი: როცა ნოქარი ინახავს გამგეს.

ბ. ლაშაშვილი.

მ ს ი ა
რულთა
და
საზრი
ანთა
კლუ
ბი
სატივისტო
დაპროფესორი
პაი

1. ადამიანისთვის გულის გადნერგ-
ვის ოპერაციისათვის ყველაზე შესაფე-
რისი აღმოჩნდა ღორის გული. ალბათ
ამიტომაც, რომ ზოგიერთი ადამიანის
გულს ვერაფერი აძლევს.
2. ზოგიერთი მეცნიერის შრომის ნა-
ყოფი ათი და ხშირად მეტი წლის შემ-
დეგ ჩანს. ამიტომ იგი ათი და ხშირად
მეტი წლის განმავლობაში მუდამ ვალ-
შია ხალხის წინაშე, რომელიც მას ჯამა-
გირს უხდის.
3. ყველაზე დიდი აღმოჩენები სრუ-
ლიად უბრალოდ ხდებოდა: მაგალითად,
არქიმედეს სხეულთა კუთრი წონის კანო-
ნი ბანაობისას აბაზანიდან გადმოღვრილი
წყლით აღმოაჩინა. ამგვარ აღმოჩენებს
ჩვენ ყოველდღე ვაკეთებთ, მხოლოდ ქვე-
მო სართულის მეზობლები ამას ყოველ-
გვარი ვნთუზიზმის გარეშე ხვდებიან.
4. არიან ადამიანები, რომლებზეც
ქრთამი არ ჰქრის — რობოტები.

მრავალდღიანი უჩილი

ნ.ს. დ. ზაბარაძე-გომბურაძის

